

Interviu cu Maria Racioppi

...am văzut manuscrisele eminesciene, în special cel al "Luceafărului" și am admirat tot ce a scris ultimul mare romantic european, poetul dv. Național, Mihai Eminescu...

CULIȚĂ IOAN UȘURELU: *D-na Maria Racioppi, am intrat cu teama crizei economice mondiale în anul 2009 . Cu vreo cinci ani în urmă , discutăm în locuința dv. din centrul Romei despre România, pe care o iubiți cu adevărat, despre binele acestei țări greu încercată de istorie... Dar, iată, am intrat de doi ani în UE... Ce credeți despre țara noastră ?*

MARIA RACIOPPI : Iubesc mult țara dv., pe care am cunoscut-o în toată splendoarea ei. Îmi amintesc astfel mănăstirile fortărețe scufundate în verdele strălucitor al Bucovinei, îmi amintesc vizita făcută la București, loc în care am văzut manuscrisele eminesciene, în special cel al « Luceafărului » și am admirat tot ce a scris ultimul mare romantic european, poetul dv. național, Mihai Eminescu. Am vizitat apoi orașul Constanța, căruia i-am admirat frumusețile stând la umbra statuii lui Ovidiu. De menționat că o statuie geamănă se găsește și la Solmona, orașul său natal. Am cunoscut România și cu ocazia zilei de 1 Decembrie 2005, la Alba Iulia. Am vizitat și Blajul, în care încă mai trăiesc sentimentele tânărului Eminescu de acum peste o sută de ani..Aici ar trebui să mă opresc pentru că altfel aş putea să vă vorbesc foarte mult despre minunata dv. țară și de sentimentele care-mi invadează sufletul. Nu pot să trec peste faptul că am foarte mulți prieteni români, persoane erudite, artiști ce au un sentiment profund și sincer de dragoste pentru Italia. Sentimentul meu și al prietenilor mei pentru țara dv. este de afecțiune. Iată de ce nu-mi este deloc indiferent ce se petrece în România. Doresc, de aceea, să aveți consensul european și să vă afirmați mai ales pe tărâmul internațional în câmpul artistic, științific și cultural, domenii în care vă prevăd un mare viitor...

C.I.U: *Ați fost redactor șef al revistei bilingve " Columna ", redactor la multe alte publicații , dar, mai ales, sunteți președinta unei organizații importante, »Asociația Scriitori-lor de Expresie Latină « din Italia. Care este istoricul și care este statutul acestei organizații ?*

M.R: Asociația de Expresie Latină din Italia a fost afiliată, până în 1989, la asociația omologă de la Paris, al cărei președinte era d-na Mioara Cremene, dispărută, din păcate, dintre noi. Scopul organizației era , inițial, de a menține viu cultul limbii latine și aceea , nu mai puțin importantă, de a strânge legăturile culturale cu popoarele care vorbesc limbi romanice. În această optică au fost organizate concursuri internaționale de literatură și diferite simpozioane. La concursul literar de anul trecut, spre exemplu, căruia și revista dv. i-a făcut popularizare, am avut marea bucurie să decernăm medalia de argint unui tânăr român chiar din Focșani, Constantin Badiu, care a scris o superbă poezie în limba franceză. De asemenea, în organizație sunt înscrise persoane și personalități din toată Europa. Chiar dv., d-le profesor Culiță Ioan Ușurelu, în calitate de scriitor și de șef de

revistă, sunteți înscris în asociația noastră încă de la venirea dv. în Italia, acum doi ani. La fel, încă mulți alți scriitori și redactori șefi din țările europene...

C.I.U: *Știu că v-a preocupat permanent situația tragică a femeii în lume, chiar libertatea ei. În paranteză fie spus, astăzi nu mai are ce face cu atâta libertate: libertatea de a îngriji copilul, de a îngriji bărbatul, de a avea un serviciu ... Asta a dorit femeia? Personajele dv. feminine au ceva tragic dar și luminos, chiar fascinant în ele. Dacă ne-am referi numai la cele din « Hermiana » și " Fiul meu terorist"... Mai face parte femeia din așa zisul sex slab? Dacă a făcut vreodată parte din el...*

M.R: Nu cred că femeia face parte din sexul slab. De-a lungul istoriei a dovedit că este capabilă de sacrificiu, că a luptat pentru drepturile ei, dar situația se îndreaptă spre mai rău... Este de ajuns să te gândești la legile care tratează inegal femeia. Să nu uităm lapidarea femeii infidele sau obligația purtării vălului ce le acoperă fața, orori ce nu aparțin lumii occidentale, orori ce nu pot fi numite în nici un caz legi. În Italia este în discuție o lege adevărată, care să interzică purtarea vălului de către femeile musulmane. Din păcate, chiar și în țările civilizate femeia nu are o viață ușoară... Astfel, posturile de conducere în armată, în poliție, în industrie sunt deținute de bărbați. Și totuși, în spatele unui om mare există întotdeauna o femeie mare....

C.I.U: *În calitățile oficiale sau neoficiale pe care le-ați avut, sunt sigur că ați avut strânse legături cu „Academia di Romania” de la Roma. Joacă această instituție vreun rol în promovarea culturii noastre?*

M.R: Accademia di Romania din Roma a avut momente de înalt prestigiu. Îmi amintesc de anul 1989 : au avut loc aici conferința despre Leopardi și Eminescu, în colaborare cu Asociația de Expresie Latină. Aceeași conferință s-a desfășurat și în alte orașe ca Spoleto, Palestrina, Messina și Barletta. O perioadă înfloritoare a avut Academia sub conducerea prestigioasei profesoare Zoe Dumitrescu Bușulenga, dispărută, din păcate, dintre noi. Fără dubii, succesul unei instituții publice depinde de conducătorul ce se găsește la cârmă. Se spune, pe drept, că oamenii sfîțesc postul. Sper să existe cât mai multe persoane care să promoveze și să susțină cultura românească în lume așa cum a făcut-o regretata Zoe Bușulenga.....

C.I.U: *Ultima dv. carte, „Europa, Europa”, lansată de câteva zile, a avut mare succes. Din volumul respectiv, ca și din toate celelalte, se observă că sunteți o femeie puternică și un scriitor puternic, aveți idei clare și ferme despre literatură, despre societate, despre țările și oamenii pe care i-ați cunoscut, despre sentimentele care înnobilează viața omului... Credeți că literatura, în special poezia, ar mai avea, astăzi, vreun rol?*

M.R: Orașele și națiunile sunt realmente reprezentate de poezii lor: Lesbo este orașul lui Saffo, Firenze – orașul lui Dante, Anglia- țara lui Shakespeare, Franța e pământul lui Baudelaire, Recanati e pământul lui Leopardi așa cum Ipotești este locul natal al lui Eminescu. Există, de ce să n-o spunem, un raport indescifrabil între poet și locurile natale, un fel de a-i aparține pentru eternitate. Sunt fantasmalele cu care trăim, dar nu de la moartea lor vine mesajul, ci din viața pe care au trăit-o. Poetul nu va muri atâta timp cât poezia sa trăiește. Iată o temă care domină poezia nemuritoare „Mormintele”, scrisă de Foscoli.

C.I.U: *V-aș ruga să transsmiteți câteva cuvinte pentru cititorii dv.!*

M.R: Țin să vă mulțumesc pentru ocazia deosebită acordată de revista dv. de a-mi putea exprima ideile către cititorii români față de care am o deosebită stimă și doresc din tot sufletul ca operele mele să fie bine primite. Mai ales ultimul meu roman, „Dies irae”, care

sper să vadă lumina tiparului și în România. Vă doresc multă sănătate, domnule director Culiță Ioan Ușurelu, și prin dv. întregului popor român! Mult succes pe strada ce vă poartă spre democrație și spre o viață îmbelșugată!

C.I.U: *Vă mulțumesc pentru interviu și pentru faptul că, într-un moment foarte greu al „Salonului literar”, dv ați plătit apariția unui număr. Mulți Ani și multe cărți!*

Traducere **Teodora BADIU**